

enkelte Ministre at være netop de rette Personer paa de rette Pladser; ikke heller skal man vel, fordi man vil støtte Ministeriet i dets Ledelse af Arbejdet, dermed sige, at man paa Forhaand er enig med Regeringen i, hvorledes hvert enkelt Spørgsmaal bør løses. Nej, det forekommer mig, at naar man overfor den foreslaaede Udtalelse ser bort fra den maaske ikke absolut heldige Form og bortskræller alle de Fortolkninger, Hensigter og Meninger, som ville kunne lægges i den, saa bliver der tilbage dette, at der stilles det bestemte Spørgsmaal: Vil du have, at Regeringen skal blive, eller vil du have, at den skal gaa? Hvis man vil det sidste og derfor stemmer imod Udtalelsen, saa maa man med det samme have Forpligtelse til ikke blot at kunne pege paa, at man ønsker et andet Ministerium, men ogsaa paa, at der er et saadant andet at sætte i Stedet, og det har jeg ikke hørt eller set, at der er. Det kan jo ganske vist siges, at man kan undlade at stemme, det vil jo ikke gøre noget, Regeringen faar nok sit Flertal alligevel, men jeg kan ikke se rettere, end at man med den Motivering vil gøre det samme, som Højre bebrejder de Venstre-vælgere, der stemme for det radikale Valgretsforlag med den stille Tanke, at Landstinget nok skal sørge for, at det ikke bliver til noget. Da jeg nu hverken direkte eller indirekte vil bidrage til, at Regeringen kan komme til at gaa, og da jeg ønsker at yde den loyal Støtte til dens Ledelse af Arbejdet, agter jeg at stemme for det først fremsatte Forslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Anders Nielsen): Ved min Tale før sigtede jeg til nogle Udtalelser fra en af de Herrer, der ere med til at stille Ændringsforlag til det Forslag til Beslutning, som vi behandle. Min Beføjelse i saa Henseende skal jeg ikke her nærmere komme ind paa, men blot henviser saavel det paagældende ærede Medlem som Tingets Medlemmer i deres Helhed til at læse i Rigsdagstidenden for 1905—06 Sp. 2359. De ville da se, at jeg havde den fuldeste Beføjelse til at udtale mig, som jeg gjorde, med Henblik paa Orlogsværftets delvise Flytning, Flaadens Bibeholdelse i samme Størrelse som hidtil og saa fremdeles. Og med Hensyn til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), der ved Afbrydelsen blev bistaet af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), skal jeg henviser til Folketingstidendens Fortryk Sp. 107, hvor de paagældende Udtalelser findes.

Zahle: De politiske Udtalelser, der fremkom fra den ærede næstsidste Taler, det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Reventlow), vare ikke uden Interesse. Det ærede Medlem, der jo er nyvalgt her i Tinget, vil ganske sikkert blive en meget bestemt Modstander af den Politik, til hvilken jeg slutter mig, men jeg skal ikke desto mindre sænke min Kaarde for det ærede Medlem og hilse ham velkommen i denne Forsamling. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har holdt sin Jomfrutale, er noget forskellig fra de fleste andres. Han vovede sig straks til at fremsætte storpolitiske Udtalelser af vidtgaaende Betydning, men jeg tror, at det ærede Medlem i hvert Fald paa et enkelt fundamentalt Punkt havde faaet fat i noget, som var fuldkommen rigtigt. Naar det ærede Medlem sagde saadant noget som — det er Indholdet og ikke Ordene, jeg refererer —, at den politiske Arena, paa hvilken de afgørende Kampe maa føres, er her i denne Sal, og det maa Højre gøre sig klart, og at Ministeriet udgaar efterdags af Flertallet i dette Ting, og at Højre maa tage sit Standpunkt derefter, saa er det ærede Medlem inde paa noget, der er ganske rigtigt; det vil sikkert blive saadan. Og naar det ærede Medlem dertil knyttede den Tro og det Haab, at der paa dette Grundlag meget vel kan føres en konservativ Politik, der kan vinde stærk Tilslutning i den danske Vælgerbefolkning, saa tror jeg ogsaa, det ærede Medlem har Ret. En saadan konservativ Politik kan der føres, og vi have fra radikal Side intet at indvende imod at kæmpe mod Mænd, der søge at samle Vælgerne om en konservativ Politik paa det Grundlag, for det er Mænd, der møde os med Kaarder af samme Længde som vore egne, saa kæmpe vi en Kamp, der fra begge Sider er hæderlig og paa lige Vilkaar om, hvorvidt de konservative og radikale og fremskridtsvenlige Anskuelser til de forskellige Tider skulle være de stærkeste eller de svageste, først i det danske Folk, saa i dette Ting og som Følge deraf i Regeringen.

Derimod er jeg ganske uenig med det ærede Medlem og tror, han har ganske Uret, naar han mener, at vi skulle søge at komme bort fra den Lærdom, som vi fik af Nederlaget i 1864. Thi den Lærdom, vi der fik, og som var denne, at vi ikke med Vaabenmagt kunne stille noget som helst op overfor europæiske Stormagter, er en Lære, som den efterfølgende Tids Udvikling yderligere har bekræftet og understreget. Og medens vi dog endnu i 1864,